

[Ib Christensen]

holde og vare, og som der ikke er perspektiver i.

Endelig vil jeg sige, at også det radikale venstre har pådraget sig medansvar herfor, for mig bekendt har de radikale ikke på noget tidspunkt i forhandlingerne stillet krav om inddragelse af arbejdsfri gevinster i noget som helst omfang i kriseløsningen. Jeg synes jo nok, det må give anledning til nogen undren, når man ser på, hvad det radikale venstre ellers ved lejligheder, navnlig i valgkamp, siger at de står for. Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Niels Helveg Petersen på den baggrund kan sige, at det resultat, der kom ud af det, var bedre end regeringens oprindelige oplæg. Det var det unægtelig heller ikke på dette punkt.

Den tredje ting, jeg vil sige noget om, er indkomspolitikken. Der taler statsministeren, synes jeg, i lovlig valne vendinger i sin redegørelse i sp. 8744, når han siger, at det er regeringens opfattelse, at parterne på arbejdsmarkedet selv må forhandle sig frem til nye overenskomster i 1981. Det er jo i og for sig kun en selvfølgelighed, sådan bør det jo være. Det, statsministeren på regeringens vegne skulle have sagt, var, at det er regeringens faste holdning, at arbejdsmarkedets parter selv må klare deres egne anliggender, og at regeringen ikke under nogen omstændigheder vil blande sig deri, medmindre egentlig vitale samfundsfunktioner bliver forstyrret, og så kun på de områder, hvor dette rent faktisk måtte ske.

Nogle så måske TV-Avisen i aftes, og dér hørte man den svenske mæglingmand Jarl Hjalmarsson korse sig over danske tilstande i Sverige. Der tager man hellere om fornødent en storkonflikt, som man har nu, fremfor at fratage arbejdsmarkedets parter ansvaret for egne anliggender og derved få en indkomst- og omkostningsudvikling, der sprænger alle rammer.

Derfor synes jeg nok, at det, man burde have lært af den forfejlede indkomspolitik, var at sige sådan noget som det, statsministeren altså desværre ikke sagde, hvorfor vi kan forvente også af den grund, at overenskomst-situationen går i hårdknude.

Den fjerde ting, jeg vil sige lidt om, er udgiftspolitikken. Der er forliget jo også præget af løse ender. Der er ikke rigtig nogen klarhed over konsekvenserne af forliget. Ikke mindst på udgiftsområdet er det løst. Der er

op imod en milliard kroner, man ikke kan placere, ikke rigtig kan konkretisere i form af spareforslag. Hr. Christophersen var ikke så bange for det, han har jo også prøvet det før. Venstre og konservative er kommet med forslag om besparelsesrammer, der langt overgår det, regeringen nu kommer med, men som ikke udmærkede sig ved konkret indhold, og hvor man, efter hvad der forlyder, simpelt hen afviste at lade dem beregne eller konkretisere. Og det er partier, der kalder sig ansvarlige! Det synes jeg skal med i debatten. Vi leverede regeringen en liste med spareforslag, men kom ikke i reelle forhandlinger med regeringen på dette punkt.

Men der er ét punkt med hensyn til udgiftspolitikken, jeg gerne vil sige noget om. Vi kunne støtte regeringens samtlige spareforslag bortset fra det med u-landsbistanden. Der kan hr. Chr. Christensen fra kristeligt folkeparti jo ikke komme bort fra, at man medvirker fra kristeligt folkepartis side, og i øvrigt også fra det radikale venstres side, til en 100 mill. kr. stor nedskæring i u-landsbistanden. Det er en meget farlig og kortsynet ting. Det er imod det, man har lovet. Da 60 organisationer og institutioner, efter at regeringens planer om nedskæring af u-landsbistandens stigningstakt var kommet frem, protesterede, sagde de radikale og kristelige: det vil vi ikke være med til, og så går man altså med til det.

Jeg vil gerne have lov til at citere fra Aalborg Stiftstidende, søndag den 4. maj, hvor der var et interview med hr. Bolvig. Hr. Bolvig siger følgende:

»Det er forkert at spare på u-landshjælp. Bare tanken gør mig syg.« Hr. Bolvig understreger igen og igen sin meget positive holdning til u-landsbistand. »Vi skal og må huske på, at Danmark tilhører den internationale overklasse. Vi har et særligt ansvar. Vi er rige og privilegerede, og jeg frygter, at vi genoplever den franske revolution på verdensplan, hvis vi fortsætter nedskæringspolitikken over for u-landene. Vi er lige så stærblinde som den franske overklasse. Nord-Syd-konflikten er alvorligere, end vi aner.«

Det er fornuftige og rigtige ord. Jeg kan kun beklage, at det radikale venstre, hr. Bolvigs parti, nu er med til at forringe og omgå Danmarks højtideligt pålagte og accepterede forpligtelse til fortsat stigningstakt i u-landsbistanden.